

en toen kwam de baos en die zee: bij Smitsers komme."

Hij vertelde langzaam zoo, met gewichtig gezicht; maar had toch werk om zijn lachen te houden, „omdà ze zò keek en zò nieuwsgierig was en hij wachtte wat, haar plagend 'n beetje. Zij zat op een punt van de tafel waarop de borden op elkaar geschoven stonden en knikte hem toe opdat hij zou voortgaan, inwendig nijdig omdat hij zoo lang „teutte."

— „Ik ging nao 't ketoor; ik-at-t-er-nie op, zeg!"

Zij lachte blij, ziende, dat er iets voordeelig met hem gebeurd was. Als hij 't nu maar vertelde; doch hij wong zich dieper in het gat van de stoel, zoekend naar woorden met een gevoel van angstige spanning, dat ze nijdig zou worden, maar ze hield zich goed.

— „Smitsers zat op 't ketoor te schrijve glò'k."

— „Zet-te-gij oe pet af?"

Mao dà von-ie nou e gekke vraog van der. Zen pet af; wad-à-dad-er nou mee te maoke en hij zweeg, nijdig een beetje.

— „Kom klets nou deur!", barstte ze nu ongeduldig los: „'k èb nog meer te doen dan-ier te staan!"

Toen werd-ie eelemaal nijzig, nou kommedeerde z'em, hij was verongelijkt en zweeg.

Zij stond bij de tafel, groot in het kleine hok, woedende oogen en hard diergezicht op hem; maar hij tartte haar en bleef in zijn stoel hangen. Tot ze opkookte in woeste woede op der jong, dat-er trèterde. Zoo bukte ze zich en rukte hem uit het gat en slingerde hem in zijn kleeven door elkaar en d'r andere hand ranselde ze hem, dat hij begon te janken.

Het donkere kamertje beefde van rumoer en woestheid of er een moord ging gebeuren en zij sloeg hem ongenadig op zijn rug, op de kaken met scherpe kletsslagen hem vervloekend.

— „Gemène smeèrlap! Doch-te da-ge mijn kon bedondere!" en zijn gespartel en gejang wond haar op; ze gaf hem bonzende slagen en neep met wellust van wreedheid in zijn krimpand vleesch, tot hij zich brullend liet

neerrollen op de plavuizen. Nu stond ze hijgend met open mond, de oogen klein in heete woede naar hem als een bedreiging van moord. Zoo zag hij die oogen en in zijn ziel tot barstens vol woede ging een schreeuw los, van haat, opvliegend van den vloer, bukkend over tafel, tilde hij de aardappelschaal hoog op en gillend smet hij ze tegen haar borst.

Bij den slag op den grond rende hij weg, overstroomd door een vloed van vloeken, zijn tranen afwischend om op straat niemand iets te laten merken.

Later ging hij terug naar huis met den wil in de vuist haar te zullen steken met een mes als ze hem sloeg en toen hij haar niet zag in het woonvertrek waar hij zijn 's Zondagsche kleeven van de beddeplank trok, ging hij fluiten om haar te laten hooren dat hij er was, nog woedend „dà z'em zò geranseld à en genépe en èm aangezien at of z'em kepot wou maoke," maar ze bleef achter in 't vertrek en deed of ze hem niet hoorde. Eerst toen ze de deur dicht hoorde vallen, ging ze kijken wat hij uitgevoerd had.

Sjaontje liep de achterbuurt uit met groote stappen, een kleur van opwinding op 't gezicht. Spoedig kwam hij in de drukte der hoofdstraten en zag in de verte op 't eind van de Breestraat den grooten gevel van Smitsers' huis; een gebouw van rijkdom, met kostelijk gekleurde gordijnen voor groote spiegelruiten, een strenge voornaamheid van solieden rijkdom, die achter den machtigen gevel gevestigd was, en hij liep langzaam toen hij het naderde, angst in de beenen om daar aan te schellen en binnen gelaten te worden.

— „Oe zou-ie dèr aan durve gaon en zegge: dat-ie gestuurd was? en hij bleef staan voor de treden van den hoogen stoep, pijnlijk aandachtig naar het enorme huis glurend.

Hij liep er maar eens voorbij, nog eens, en zijn handen werden warm, zijn gezicht was rood, toch, eindelijk toen alle menschen hem voorbij gingen, zonder op hem te letten en het al later werd en nevelige duisternis van een vroegen, somberen winteravond om hem heen kwam en de lampen in winkels een groen wit licht schenen op de modderige